

GICIRTLAR

İBRAHİM YUSUF YAVUZ

✕ @ f / otukennesriyat

YAYIN NU: 2210
EDEBÎ ESERLER: 1123

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-827-8

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Oğuzhan Murat Öztürk

Kapak Tasarımı: Mahmut Doğan

Dizgi-Tertip: Mahmut Doğan

Kapak Baskısı: CB Matbaacılık

Baskı: Çınar Matbaacılık ve Yayın Sanayii Ticaret Ltd Şti
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han Nu: 34 K: 5
Bağcılar-İstanbul
Tel: (0212) 628 96 00
Sertifika Nu: 45103

Kitabın bütün yayın hakları Ötügen Neşriyat A.Ş.'ye aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği
akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya
edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İbrahim Yusuf Yavuz: 1993 doğumlu İbrahim Yusuf Yavuz, Lisans felsefe, yüksek lisans oyunculuk eğitimi almıştır. Felsefi temelli tiyatro metni, öykü, roman ve oyunculuk teorileri üzerine çalışan Yavuz'un, Felsefi Oyunculuk Laboratuvarı adıyla yürüttüğü bir tiyatro ekibi de mevcuttur.

2022 yılında 10 tiyatro metninin yer aldığı *Sapienti Sat*, 2023 yılında 7 tiyatro metninin yer aldığı *Uslu Olanlar* adlı eserlerini yayımlayan Yavuz, birçok tiyatro oyunu sahneye koymuş ve farklı oyunlarda oyuncu olarak da yer almıştır. W. Shakespeare, Katharsis, Aristoteles Güncesi, İnsan ve Yazgı gibi çeşitli başlıklarda makale ve denemelerini yayınlamıştır. Yavuz, ağırlıklı olarak tiyatro metinleri, senaryo, öykü ve oyunculuk kuramı üzerine çalışmalar gerçekleştirmektedir.

İçindekiler

Küçük Su Birikintisi ile Kuş	11
Kendini Öldürmek	16
Kör Rinor	21
Aşılan Zaman	24
Aşılamayan Zaman	28
SebeP Bu muydu?	33
Şehri Kapattım	36
Kim?	40
Beşiktaş	46
O Gece	52
Yılan Gibi Sev	59
İlgili Makama	64
Yumurta	68
Gıcırıtı	71
Armut	75

Küçük Su Birikintisi ile Kuş

Zamanın birinde, büyük ormanların arasında, kendi hâlinde yaşayan küçük bir su birikintisi varmış. Sonbahar yağmurlarında az da olsa büyüyen, kış mevsiminde hemen donan ve yazın neredeyse yok olacak kadar küçülen bir su birikintisi. Etrafını çevreleyen ağaçlardan dolayı kimsecikler onu göremiyor ve yanına gelemiyormuş. Zaten küçücük olduğundan ne aslan ne ceylan ne de maymunlar ondan su içemezlermiş. Ayrıca çok derin olmadığı için de balık veya kaplumbağalar onla arkadaşlık etmiyormuş. Bu hâlimden pek de şikâyetçi olmayan küçük su birikintisinin, bazen canı sıkılıyormuş. Onun canını sıkın şey, arkadaşlarının olmaması, onu kimsenin görmemesi veya küçük olması değilmiş. İşe yaramadığını düşünüyormuş ve bu onu çok üzüyormuş.

Günlerden bir gün, her zaman yaptığı gibi, gün boyu kendini seyretmeye dalan küçük su birikintisinin yine canı sıkılıyormuş. Rüzgâr onun üstünden geçip gidiyor, rüzgâra takılan yapraklar onun varlığından habersizce süzülüyormuş. Ormanın derinliklerinden gelen hayvan sesleri, ağaçların sallanınca çıkarttıkları çıtırtılarla karışıyor ve küçük su birikintisi için alışılmış bir melodi, her yanı kaplıyormuş. Bu sesleri dinlemeye dalan küçük su birikintisi, neredeyse uyumak üzere iken, bir anda üstünde hissettiği sallantı ile kendine gelmiş. Gözlerini çevirip baktığında, tek başına bir kuşun ufacık ağzıyla ondan su içtiğini görmüş. Bu durum onu o kadar mutlu etmiş ki tam sevinçten çılgınlık atacakken, kendini son anda durdurmuş. Kuşu korkutmak istemiyormuş ve sessizce su içmesinin bitmesini beklemiş. Kuş su içerken, küçük su birikintisi gözlerini ayırmadan onu seyrediyormuş. Kuşun kahverengi tüyleri,

Kendini Öldürmek

Bayan Fed ve Bay Fred, mutlu evliliklerinin beşinci yılını bir hafta önce kutlamışlar ve birbirlerine olan bağlılıklarını tekrar tekrar dile getirmişlerdi. Kutlamadan kalan balonlar hâlâ salondaki koltuğun arkasında gizleniyor ne Bayan Fed ne de Bay Fred için bir sorun teşkil ediyorlardı. Onlar, kendilerine mutlu bir anıyı hatırlatan küçük dağ evlerindeki küçük eşyaları, dünyadaki büyük olan her şeye tercih etmişlerdi. Bay Fred mühendisliği bırakmış, Bayan Fed muhasebe işlerinden zaten sıkılmıştı. Bir gün ansızın gelen bir fikirdi bu; “Her şeyi bırakıp bir dağ evinde yaşasak ne güzel olur...”

Dile geldiği anda ikisine de çekici gelen bu plan, başta gerçekleşmesi zor bir ihtimal gibi görünüyordu. Her şeyi bırakıp gitmek kolaydı ama ikisi de dağ başında nasıl hayatta kalacaklarını, nasıl ısınacaklarını veya nasıl para kazanacaklarını bilmiyorlardı. Yine de bunca bilinmezliğe rağmen, dağ evindeki sakin bir yaşam, onlara büyüleyici gelmeye devam ediyordu. Kim bilir belki bu karar, onların bir çocuğu olmasını da kolaylaştırırdı.

İşlerini bırakıp, birikmiş tüm paralarını küçük bir kulübe yapabilmek için harcadılar. Başlarda çok zorlanan Bayan Fed ve Bay Fred, zamanla doğanın içindeki her şeye alışıp, uyumlu hâle geldiler. Büyük ormanların ortasında yer alan küçük kulübelerindeki huzurlu hayatları, geçimlerini sağlayacak işi bulduklarında daha kolay ve eğlenceli olmaya başlamıştı. Mutlu çift, her gün düzenli olarak ormana gidiyor, kurumuş bir ağaç belirliyor, onu kesip yerine yenisini dikiyordu. Basit gibi görünse de bir ağacı kesmek için bazen haftalarca uğraştıkları oluyordu.

Kör Rinor

Zamanın bir yerinde, pek de zamanın içinde olmadan, varlığını sürdüren, ancak zamana aşkın olmayı isteyen, küçük bir köy halkı hayal etmeli. Bu hayalin içerisine azıcık tarım, bolca soğuk ve belki de biraz, kendinden başka hiçbir şey bilmemenin mutluluğunu katmalı. Eğer gönül, gönül işleri olmadan gönle hoş getirmiyorsa hayali, dudakların nedensiz öpüldüğü odalıklar da düşlemeli. Beyleri işlerine, hanımları eşlerine düşkün görmek, günümüzün uyuşmalarını azdırıyorsa, yer vermeden de geçilebilir bu lehçe. İster cehaletin kol gezdiği kuraklıklar ister zevksizliğin ücra köşeleri kabul edilsin, o topraklarda hayat, bir başka dilin boyunduruğunda, keyifli günlere gebe doğar. Böyle bir yerd orası ve orası, idrakinden daha mümkün görünüyorsa eğer, Gostivar'da neler olduğunu anlatmama izin verin.

Küçük bir kız çocuğuydu Noa, olgunluğu akla değil de bedene vuracak olursak, hep çocuk kalacaktı. On beşine geldiğinde bile yuvarlak yüzü, çelimsiz vücudu ve incecik ses tonuyla, hiçbir zaman yaşlı bir kadın olamayacak gibi görünüyordu. Aslında zamanın insan yüzüne damıtıldığı çizgiler düşünüldüğünde, Noa şanslı biri olarak da kabul edilebilirdi. Ne var ki görüntüsünün altında yatan ermişliği, kör Rinor'dan başka fark eden yoktu. Yalnızlığını, düzeltilmesi gereken aksaklıklara pay ediyor, eylemleri gördüğü ufka aşkın duruyordu. Tarıma zorunlu, kuraklığa yatkın bir şehirdeki kız çocuğu olarak, ödevini yerine getirmek için ya suyu aramalı ya da su olmalıydı. Zira Gostivar'da hayat, suya ulaşmakla yeşerirdi. Oysa o, bilmenin verdiği hazzı, filizin verdiği meyvenin tadından daha çok sevmişti. Zaten ilk kitabını da Vardar Nehri kıyısında, kör

Aşılamayan Zaman

Büyük ihtimalle neden güldüğümü bilmeyecek... Şu an zihninde neden güldüğümü düşündüğüne eminim ama bunu kanıtlayamayacağıma da eminim. Düştüğünün farkında mı acaba ya da birazdan öleceğini bilince mi anlayacak, bilmiyorum. Kimden bahsettiğimi sanırım biliyorsunuz. Eğer bilmiyorsanız çok unutkan olduğunuzu söyleyebilirim. Lütfen biraz zihninizi zorlayın ama aranızda bunu yapmak istemeyecekler için ben hatırlatayım. Şu an karşımda piyango biletini kazanmış bir kişi var. Kafasına bir buz sarkacı saplanmış ve yavaş yavaş düşüyor. Şimdi hatırladınız mı? Bu soruya “evet,” cevabı verdiğinizi düşünüyorum. Eğer buna “hayır,” derseniz bir önceki öyküyü okumadığınızı öğrenmiş olurum ki bu da pek hoş olmaz. Çünkü onu okumadan atlamanız düzenli biri olmadığınızı gösterir. Gerçi dağınık okumanın, düzenli okumaktan daha faydalı olduğunu düşünmüyor değilim; yine de belirli bir düzene göre okumanın yararlı olduğunu düşünüyorum. Tabii burada siz de bana “benim düzenim ile senin düzenin arasında fark olamaz mı?” diyebilirsiniz. Örneğin, tersten okuyor da olabilirsiniz, kitaba en son sayfadan başlama gibi bir huyunuz da olabilir. Bunu yadırgamam ama o zaman kitabımın kurgusu sekteye uğrayacağından üzülmekten başka bir şey de yapamam. Gerçi bir işe diğer taraftan bakmak sorun değil, illaki herkesin yaptığı gibi yapmak zorunda değilsiniz. Çoğunluğun bilgisini reddetme hakkına sahipsiniz veya yapacağınız eyleme nasıl bakacağınız sizin tercihiniz olacaktır. Tıpkı karşımda ölen gibi...

Belki de hayatında ne kadar şansız olduğunu düşünüyor, tam piyangoyu kazandığı gün ölmek. Hangisi daha

Sebep Bu muydu?

Hayatın neresinden tuttuğu, kimsenin umurunda değildi. Kendine dair planlar yapmak için belirli bir basiret gösterebilecek iradesinin olduğu da söylenemezdi. Ahlaki veya yasal düzleme, küçük başkaldırılarının olması, babasının annesine yaptığı duygusal savaşın izlerini taşıyordu. Madem babası bile ona dair bir düşünce göstermemişti, o zaman diğer insanların yasa veya değerleri neden önemli olacaktı ki? Annesinin kederini, kendi eylemlerinde bir nefret söylemine dönüştürmüştü. Oysa onun, bir başka yolu da tercih edebileceği düşünebilirdi. Ne yazık ki öyle olmamıştı. Zaten doğuştan edindiği çarpık sevgiyi, nasıl olup da normalleştirecekti? Yapamadı da zaten. Ne sevgi isteyecek yüzü ne de merhametle saracak kolları vardı. Yaşamına dair emin olduğu nadir şeylerden biri de buydu, sevgi ile olan ilişkisi sorunluymuştu Sevgi'nin. Sebep bu muydu? Belki sebeplerden biri bu sayılabilirdi ama tek nedenin bu olduğunu söylemek, haksızlık olurdu.

Onun başat handikabı, ismiydi... Sevgi... İsminden yola çıkıyor, ulaştığı sonda sadece kendisinin olmadığı bir kalabalıkla karşılıyordu. Varlığının bütünü gerçeklikle kaplı olmadığı gibi, küçük göstergelerde de mutlaklığı bulması olanaklı değildi. Her zerresiyle olan çatışmasının son bulacağı bir şey yapmalıydı. Sebep bu muydu? Sanırım evet... Tam da bu yüzden günlüğünün ilk sayfasına “oyuncu olmak istiyorum,” yazmıştı. Öyle ya annesi “Kızım onlar rol yapıyor. Gerçekte başka, sahnede başka biri,” demişti... Madem gerçekte biri olmayı başaramamıştı, neden sahnedeki bir başka benliği denemeyecekti? Okudu, çabaladı ve bitirdi. Ne yazık ki dünyanın sevgiyle

Şehri Kapattım

Şehri o açardı. Günün ilk ışıklarına “Merhaba,” diyecek romantik bir tarafı olduğu söylenemezdi ama yaptığı tam olarak buydu. Güneş, onun bulunduğu şehre denk düştüğünde, vücudunda oluşan etki uyanmaktı. Nedendir bilinmez, gözleri veya bilinmeyen bir uzvunun, onun bulunduğu sokaklarda günü başlatmak gibi bir huyu vardı. Eğer o kalkamazsa şehir uyanamaz, eğer o çalışmazsa kimse çalışmayacakmış gibi düşünüyordu. Bunu bilinçli mi yapmıştı bilinmez ama böyleydi. Çalışmak için çalışan ve çalıştıkça çalışan birinin, çalıştıkça çalıştığını söylemek gerekir. Çünkü bir kere çalışmak için çalışmaya başlayınca çalışmak, çalışmaktan kaçamayacağın bir olaya dönüşüyor hayatında. Bu sadece bir iş değil, temelde bir karakter olarak kendini gösteriyor. Yani en sıradan eylemlerinde bile, çalışmak için çalışan ile çalışmak için çalışan arasında çok büyük farklar olduğunu söylemek gerekir. İki aynı koşulu sunduğumun farkındayım ama burada okuyucu olarak siz, okuma biçimi ve tonu ile ayrı anlama dair olduğunu bilmek zorundasınız. Zaten o ayrımı yapacak bir akıl oyununa sahip değilseniz, hikâyenin geri kalanı sizin için pek de çekici olmayacaktır. Bence...

Yazan kişi olarak kullanılmaması gereken tek kelime “bence”, bence. Çünkü bir yazarın bu cümleyle anlatacağı özel bir başlık olamaz, zira o başlık dışındaki her şey de zaten bencedir. Yazarcadır... Yazan kişi yazarken neden bence desin ki? Bu bazı kötü tiyatro oyuncularının sahneye girdikten sonra “geldim,” demesi ya da eve gelen eşe sorulan o saçma “geldin mi?” sorusu gibi... Benziyor. Hatta birebir denebilir. O nedenle ben, “Bence,” kelime-

Kim?

Uyandığında yatağın kenarında beş dakika oturmadan ayağa kalkmamak gibi bir kuralı olduğu aşikâr. Belki de bir anda ayağa kalkmaktan da korkuyor olabilir ama hemen hareketlenmediği kesin, önce biraz tavanı biraz da karşı duvarı seyrediyor. Öylece, hiçbir şey yapmadan. Sırtüstü yatarken bir anda uyanıp yatağın kenarına oturmak; belirli bir nedeni olduğunu söylemem pek de mümkün değil, ama yaptığı şey tam olarak bu. Herhangi bir eylem yok, sadece oturuyor. Tavana bakarken yüzünde kalan saçlarını elleriyle arkaya almanın dışında belirgin bir aksiyonu da gerçekleştiriyor. Baktığı yerde ne gördüğu veya neyi düşünerek baktığını şimdilik bilmek hiçbir işimize yaramaz. O nedenle, eylemlerinden hareketle onu tanımak en sağlıklı olacak. Üzerinde genelde hiçbir şey olmuyor çünkü yatarken bir şeyin üzerinde olması onun uyuması önündeki en büyük engellerden biri. Çıplak uyumak sanırım en büyük rahatlık noktası ama yine de kimi zamanlarda sutyeni ile yatağa girdiği oluyor. Ancak uyandığında da sutyeni üzerinde olmuyor.

Büyük ihtimalle gecenin bir vakti çıkarıp bir kenara atmış oluyor. Attığına emin, çünkü uyandığında sutyenini bulmak için yatağın çevresinde biraz zaman geçiriyor. Bu da aslında onun sakin bir uyku uymadığı anlamına geliyor. Genel olarak yatağın her yanını dolaşılıyor denebilir. Zaten çift kişilik bir yatakta tek başına yatmanın en güzel yanlarından biri de bu olsa gerek. Bunu yapması, onun aldığı şeyleri işlevlerine göre kullanmasının tikel bir örneği olarak sayılabilir. Hayatına aldığı her maddi ve manevi şeyi sonuna kadar tüketerek kullandığını söyleyebilirim. Sadece yatak

Beşiktaş

Hayatımın hiçbir evresinde, bana sorulacak sorunun bu denli uzun bir cevabı olacağını düşünmedim. Sadece bir sorunun beni nerelere götüreceğini daha önce bilmiyordum. Nasıl olurdu da herhangi bir anda ortaya çıkan en sıradan sorulardan biri benim kim olduğumu gösterebilirdi? İşte şu an buna inanmakta güçlük çeksem de ben de o soruyu ilk duyduğumda beni nerelere sürükleyeceğini bilmiyordum. Bu nedenle ilk başta sizin de bunu sıradan veya basit bir soru gibi anlayacak olmanızı yadırgamıyorum. Çünkü ben de ilk duyduğumda önemsemedim. Sonra kısa bir an nedenini sorguladığımda ulaştığım son inanılmazdı. Eğer doğru kelime ve cümlelerle anlatabilirim sizin de kim olduğunuza dair bir tahminim var.

Bunun doğru olup olmadığını düşünebilirsiniz. Bu bakımdan şu anda bir öyküden ziyade psikiyatrik bir metni okuduğunuzu da söyleyebiliriz ama merak etmeyin öyle bir iddiam yok.

Ama yine bu bakımdan değerlendirseniz salt bir öykü olduğunuzu düşünmemeniz gerek. Bunun benim için bir önemi olmadığını yeniden ekleyerek şunu belirtmek isterim ki yazarken pek bir kural gözetmiyorum. Eğer tarih de bunun bir önemi olacaksa, şahsıma dair söyleyecekleri şeyi tam buradan çıkartabilirler.

Benim hakkımda, “O öykülerinde sadece öykü olmayı hedeflemiyordu, o kuralsızlığı temsil ediyordu,” diyecekler ise bu hikâyemi kaynak gösterebilirler. Kendime dair bu önemli olma hissinin nedenini de o soruda buldum. Biliyorum, hedefi çok yükselttim, bunun da farkındayım ama yine tüm bunları neden yaptığımı sizlere daha kolay

O Gece

Normalde yapmamam gereken bir şeyi yaparak başlamak istiyorum bu sefer. Biliyorum birazdan söyleyeceklerim yazmayı seven biri için kabul edilebilir bir başlangıç değil. Çünkü eğer yazan kişi, yazdığı yazının daha başında, sonun ne olacağını söylerse, sadece iki ihtimal kalır; birincisi merak unsuru ortadan kalkacağı için okuyucunun sıkılması, ikincisi ise yazarın bunu başarması hâlinde ödül alması. Tabii bu iki durum, makul ve mümkün dünyalar içerisinde böyle olabilir. Her yaşam sahasında, ülkede veya toplumda böyle olmak zorunda değil. Ancak yine de “normali bu olmalı” dersem pek de küstahlık yapmış olmam sanırım. Keza sonunda ne olduğunu bildiğiniz bir şeyi okumaya devam ediyor olmanız, sizin okumanıza neden olan bir duygunun yaratılabildiği olmasından kaynaklıdır. Tabii bunu yazarın yarattığını kabul ediyoruz, eğer okuyucu, yazarın bir akrabası veya aşığı değilse, genel olarak hiç kimse sonunu bildiği bir yazıyı, bilmediğine kıyasla daha büyük bir merakla okumaz. Tamam, belki okumaz kelimesi size çok üstten veya kendinden eminmiş gibi gelebilir ama bunu sizin için yumuşatmak istemiyorum. Bugün sizin için hiçbir şey yapmak istemiyorum. Hatta yazmak da istemiyorum. Sanırım ilk defa sizin için yazmadığım bir yazı olacak. Bu sadece onun için, ölen babam için...

Evet, hikâyenin sonunu söyledim sanırım. Babam öldü. Dilerseniz burada okumayı sonlandırabilir veya kitabı çöpe atabilirsiniz. Ama bilmelisiniz bu hikâyenin sonu, bir gün ya yaşandı ya da yaşanacak. İkimiz için de. Evet, tam olarak burada “biz” olarak kast ettiğim şey, değerli okuyucu olarak sen ve ben. Yani biz...

Yılan Gibi Sev

Yılandı. Evet, yılan. Doğduğu andan itibaren, öleceği güne kadar öyle olacaktı. Bir yılan olarak doğmuştu ve bundan şikâyeti olmayacaktı. Çünkü yılan olmanın ne olduğuna dair bilgiye sahip değildi. His diye tanımlanabilecek şeyleri doğası sayacak, sürünmenin asilce bir eylem olduğuna dair inançla hareket edecekti. Aslında yılan için sürünmek gerçekten de asilce bir eylemdi. Zira bir hareket için tüm vücudunu kullanabilmeliydi. Her bir kası, ortak bir dilin söylemine tabi olacaktı. Örneğin insanlarda bu farklı olabilirdi, bilinç, beden, eller veya ayaklar uyumlu olmayabilir, eylem güdük kalabilirdi, ama bir yılan için bu söz konusu değildi. Bu bakımdan yılanın sürünmesi, insanın yürümesinden daha meşakkatli bir eylem gibi görünüyordu.

Yumurtası doğal yollardan çatladı, annesini hiç görmedi, babasını bilmesi zaten mümkün değildi. Kumdan yapılmış o küçük delikten çıktığı günden beri nereye gideceğini tahmin ederek buldu. Çocukluğu her yılan gibi geçti. Kısmen... Özel bir düşmanı veya o günlerden aklına gelen bir dostu da olduğu söylenemezdi. Yemeyi çok sevdiği veya peşine düştüğü herhangi bir tadı da bilmiyordu. Sadece sürünüyor ve gökyüzüne bakıyordu. Eğer aç ise önüne çıkan ot, taş veya bir bitkiyi ağzına atıp devam ediyordu. Bunun dışında yaptığı veya yapmak istediği özel bir şeyi de yoktu.

Onun için yapılması gereken tek şey, yaşadığı o güne dönebilmek veya o günü tekrar yaşayabilmek için onu bulmaktı. Çünkü hayata geldiği andan itibaren yaşadığı tek nitelikli deneyim uçmaktı. Evet, uçmak. Düşman, dost, av, avcı, yem veya yemek gibi şeylerin ne olduğunu bilmediği bir yaşında olmuştu her şey. Yumurtasından çıkmış ve

İlgili Makama

“İlgili makama, Tarih, 23.12.2050. 153A34 sicil numaralı Abram J. Noko olarak, yaptığım bir ticaret sırasında, şehrimiz meydanlarında yer alan üç numaralı tezgâhın illegal yollardan tütün ve tütün ürünlerine dair satış faaliyeti yürüttüğü tarafımca tespit edilmiştir. Bu durumun ülke ekonomisi ve buradan hareketle her bir yurttaşın gündelik kazanımlarını etkileyeceği aşikârdır. Konu üzerinden gerekli araştırma sonrasında kovuşturma oluşturulmasını ve tarafıma bilgi verilmesini talep etmekteyim. Lüzum üzerinde işlem yapılması hususunda gereğini arz ederim. İmza, A. J. Noko.”

Seçtiğim dosyanın içinde yer alan dilekçe buydu. Bu dilekçeyi okuduğumda diğerlerinden farklı bir şey olacağını düşünmüş olmalıyım ki verilen cevabı da merak edip açtım.

“T132631 numaralı başvurunuz, kurumlarımızca incelenmiş olup yapılan araştırma ve idari takip sonucu, herhangi bir gayri yasal durum tespit edilememiştir.”

Böyle verilmiş cevap ve birkaç gereksiz bilgi de eklenmiş. Sanırım şikâyette bulunan kişi pek tatmin olmadığından durumu biraz irdeleyip kendi takibini başlatmış. Bir hafta sonra yeni bir dilekçe daha yazmış.

“İlgili Makama. 153A34 sicil numaralı Abram J. Noko olarak, T132631 numaralı başvurumun incelemesinde yapılan işlemlerin doğru ve detaylı olmadığı tarafımca tespit edilmiştir. Keza bahse konu olan tütün ve tütün ürünleri satışı tezgâhın altında satılıyor olup, depo olarak yine tezgâhın arka bölümünde olan tuvalet kullanılmaktadır. Bu benim gibi sıradan bir yurttaşın tespit ettiği hâlin, devlet güçleri tarafından belirlenememiş olması ülkem ve yasalarım adına utanç vericidir. Gerekli araştırma ve so-

Yumurta

Sıradan bir çiftçi olarak hayattan aldığı keyfi, karşısına çıkan herkesle paylaşıyor, dostlarının olması ona fazladan mutluluk sağlıyordu. İnsanları düşünmeye, onlarla yaşamaktan daha çok önem veren biriydi o. Elindeki her şeyi çevresiyle paylaşmaktan geri durmazdı. Ancak nereden bilebilirdi ki yapacağı bir hatanın ülkesinin sonu olacağını. Hatta ona ilk başlarda sorsaydınız, bunun hiç de önemli olmadığını size saatlerce anlatabilirdi. En nihayetinde çiftçiydi ve bir yumurtayı yanlışlıkla kırmış olması ne gibi bir kargaşa yaratabilirdi ki? Fark etmemişti.

Bacasına kuşların yuva yaptığı şöminesini kullanamıyordu, bu yüzden salonunu ısıtabilmek için soba kurmuştu. Kuşların yuvalarını bozmamak için tercih etmişti bunu. Aslında şömine, sobaya nazaran daha zahmetsiz bir ısınma sağlayacaktı ona, ama yine de bunu yapmamıştı. Çevresine karşı duyduğu hassasiyeti kendine dair kullanmadığını da eklemem de fayda var. Zira hayatında bir çocuğunun olmamasından başka hiçbir eksikliği hissediyor değildi. Ara sıra aklına çiftlikteki tavuklar geliyor, kendisinden sonra ne olacağını düşünüp uyuyordu. Ne var ki bu düşüncelerle uyuduğu akşamların sabahında bir şeyler yaptığı da söylemezdi. Sadece düşünce ile kalan bu sanrı ara ara kendini hatırlatsa da onun için göz ardı edilebilecek bir eksiklikti. Çok fazla para harcadığı bir şey yoktu, onun hayatı almakla değil vermekle geçiyordu. Bu yüzden hâlâ daha renkleri, sesi ve görüntüsünün yeterli olduğunu düşündüğü televizyonunu da değiştirmeyi hiç düşünmemişti. Zaten yalnız, kimsesiz, tek başına yaşayan kırk yaşında bir adamın, hayatta zevk alacağı çok farklı eylemler olduğu söylenemezdi.

Gıırtı

Çok üzgünüm, özür dilerim. Tüm bunların böyle olacağını bilmiyordum. Zaten bilseydim, sana o zaman o kadar kızmazdım. Küssüp gitmezdim evden. Bilmiyordum. Affet beni. Gerçi affedebilir misin? Onu da bilmiyorum. Yine de bunları sana söylemek için biraz geç kaldım sanırım. Üşüyor musun? Babam, “toprağa çıplak ayakla basma, üşütürsün,” derdi, sen toprak altında üşümüyor musun anne? Umarım, iyisindir. Belki geç geldim diye kızacaksın veya “neredeydin yine?” diyeceksin bana... Ya da kim bilir, belki sana küsmem seni incitmemiştir. Çocukluğundan o lanet güne kadar birçok kez küsmüş olabilirim sana. Bilmiyorum. Çok üzgünüm, üzgünüm anne, tekrar özür dilerim. Beni tanıyor musun, tanıyabilecek misin acaba? Her şeyi gördün mü yoksa? Gördüysen karşında olmaktan utanıyorum sanırım. Ne olur, biri bana, “hiçbir anne kızına küsmez, ne yaparsa yapsın onu affeder ve bağışlar,” desin, beni buna inandırsın. Eğer “neden şimdi çıkıp geldin?” diyecek olursan, yazdıklarını buldum, işte burada. Yaşarken diyememiş olsam da yazın güzelmiş anne... Anne... Ben her şeyi mahvettim. O gıcırdayan lanet kapıyı değiştirdim ve senden, benden geriye hiçbir şey kalmadı. Bizden, ailemizden, mutlu olduğumu anlamadığım o günlerden, geriye hiçbir şey kalmadı. Ne güzel yazmışsın...

Canım kızım, biliyorum sinirini bozuyor, biliyorum rahatsız ediyor ve yine biliyorum buna bir son verebiliriz. Tüm bunları biliyorum hatta senin bunları bildiğimizi bildiğini de biliyorum. Oysa senin bilmediğin sadece bir şey var... Evet, sen ders çalışırken salondaki kapının çıkarttığı ses seni rahatsız ediyor. Belki yemek yerken de rahatsız ediyor, eve girerken, salonda otururken,

Armut

“Sana bir şey söyleyecekmiş.”

Karım çocuğumun ayakkabılarını bağlarken bana bunları söylediğinde ne yapmaya çalıştığını pek anlamadım. Çünkü bunu neden söyledi, bilmiyorum. Aslında farkındayım ama neyi düşünerek yaptığını pek de bildiğim söylenemez. ‘Yedi yaşında bir erkek çocuğunun babasına söyleyeceği şey için annesinden destek alması mı gerekir?’ diye düşündüm bir an veya bir anne ne olursa olsun oğlunun yanında mıdır? Hangi kavram veya olguyla bu cümleyi tanımlayacağımı bilmiyordum. Karımın sadece basit bir cümlesine verdiğim bu önem veya akıl yorgusu, aslında benim nasıl bir armut olduğumu başta göstermişti sanırım ama ben o an fark etmedim bunu. Yine de bu cümlenin kişiler üzerindeki etkisinin ne olacağı pek kestirilemez. Zira ben babası olarak oradayım, babasına bir şey söyleyecek çocuk da orada, o zaman neden sen bir anne olarak, “sana bir şey söyleyecekmiş,” deme gereği duyuyorsun ki? Ne kadar saçma bir sorgulama yapıyorum öyle değil mi? Tabii ki, çocuğuna destek olmak için bunu yaptığını düşünmek gerekir. Nedeni budur. Oğluna destek olmak ve babasına söyleyeceği şeyi söyleyebilmesi için cesaret vermek. Çünkü çocuk, babasına söylemek istediği şeyi önce annesine söylemiş veya bu durumu önce annesine açma gereği duymuş. Yani, ben bir baba olarak ikinci duruma düşmüş oluyorum. Peki, oğlum bunu neden yapıyor? Neden beni ikinci konuma düşürüyor? Yoksa ben sert ve konuşulması güç bir baba mıyım?

Oğlum beni sevmiyor mu? Acaba karım da mı beni sevmiyor? Bu ve daha onca soru aklıma geliyor. Sinirleniyorum. İstemsizce, ‘sen ne karışyorsun ki kadın,’ diyorum kendi kendime, ‘oğlum bana söylerdi, sen neden bu soruları